

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 42 2020, nummers 856 – 879 vrijdag 13 november 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
Meststoffenwet.....	12
Natuurbescherming.....	12
Waterwet.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	13
Sociale zekerheid overig	18
TOZO, NOW, TOFA	18
Bestuursrecht overig	18
APV-Exploitatievergunning	18
Huisvesting	19
Paspoortwet	20
Wet openbaarheid van bestuur	23
Wet politiegegevens	24
Vreemdelingenrecht	24
Asiel	24
Richtlijnen en verordeningen	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 856

MK HR, 06-11-2020, 19/05365

staatssecretaris van Financiën.

Awb 2:2, 8:25

VERTEGENWOORDIGING. Belastingrecht. Weigering gemachtigde. De parlementaire geschiedenis bevat geen aanknopingspunten om te veronderstellen dat de wetgever ernstige bezwaren in de zin van artikel 8:25 Awb heeft willen beperken tot gedrag waardoor de gemachtigde of bijstandverlener schade toebrengt aan concrete individuele belangen van zijn cliënt. Er kan van worden uitgegaan dat die ernstige bezwaren ook kunnen rijzen door gedrag van de gemachtigde of bijstandverlener waardoor een behoorlijke rechtsbedeling in gevaar wordt gebracht.

[...] verzet van belanghebbende tegen een uitspraak van de Rechtbank betreffende een door belanghebbende op aangifte voldaan bedrag aan belasting van personenauto's en motorrijwielen. [...]

2.1 De Rechtbank heeft de gemachtigde van belanghebbende, [A], vanwege ernstige bezwaren tegen zijn persoon, geweigerd om belanghebbende in de fase van beroep nog verder te vertegenwoordigen dan wel haar bijstand te verlenen.

De cassatiemiddelen zijn gericht tegen deze beslissing van de Rechtbank.

Ernstige bezwaren in de zin van artikel 8:25 Awb

[...]

2.2.2 In de parlementaire geschiedenis van artikel 8:25 Awb, zoals weergegeven in onderdeel 6 van de conclusie van de Advocaat-Generaal, is tot uitdrukking gebracht dat deze bepaling is bedoeld als uiterste maatregel tegen gemachtigden of bijstandsverleners van wie moet worden aangenomen dat hun optreden ernstige schade kan toebrengen. Deze totstandkomingsgeschiedenis bevat geen aanknopingspunten om te veronderstellen dat de wetgever ernstige bezwaren in de zin van artikel 8:25 Awb heeft willen beperken tot gedrag waardoor de gemachtigde of bijstandverlener schade toebrengt aan concrete individuele belangen van zijn cliënt. Er kan van worden uitgegaan dat die ernstige bezwaren ook kunnen rijzen door gedrag van de gemachtigde of bijstandverlener waardoor een behoorlijke rechtsbedeling in gevaar wordt gebracht. Indien een gemachtigde of bijstandverlener door stelselmatig nodeloos grievend, krenkend en/of beschadigend taalgebruik hetzij een doelmatige behandeling van het geschil ernstig bemoeilijkt, hetzij het gezag van de rechtspraak of van bij behandeling van de zaak betrokken functionarissen nodeloos en op onaanvaardbare wijze aantast, kan dit de conclusie rechtvaardigen dat ernstige bezwaren als bedoeld in artikel 8:25, lid 1, Awb tegen de persoon van de gemachtigde of bijstandverlener bestaan.

2.2.3 De beslissing tot weigering als voorzien in artikel 8:25, lid 1, Awb is voorbehouden aan de rechter die is belast met de behandeling van de zaak waarin de in die bepaling genoemde ernstige bezwaren rijzen. De rechter kan daartoe ambtshalve besluiten, of op verzoek van een andere partij in het geding. De aard van de in artikel 8:25, lid 1, Awb

geregelde weigering brengt mee dat het rechtsgevolg ervan beperkt moet blijven tot die zaak, en tot de instantie waarin de beslissing is genomen.

Opmerking verdient dat zulke beperkingen niet gelden voor de toepassing van artikel 2:2 Awb. Artikel 8:25 Awb ziet op de zaaksbehandeling door de bestuursrechter, terwijl artikel 2:2 Awb in algemene zin betrekking heeft op het verkeer tussen het bestuursorgaan en de desbetreffende persoon.

2.2.4 Volgens artikel 8:25, lid 2, Awb worden de betrokken partij en haar gemachtigde of bijstandverlener onverwijld in kennis gesteld van de beslissing tot weigering en van de reden daarvoor. Daarnaast brengen beginselen van een behoorlijke procesorde mee dat de te weigeren gemachtigde of bijstandverlener en de desbetreffende procespartij in de gelegenheid worden gesteld op het daartoe strekkende voornemen te reageren voordat de beslissing tot weigering wordt genomen. Datzelfde geldt voor een door een andere procespartij gedaan verzoek tot weigering, tenzij de rechter aanstonds besluit het verzoek af te wijzen. Diezelfde beginselen brengen voorts mee dat na het weigeren van een gemachtigde of bijstandverlener de betrokken partij een redelijke termijn wordt gegund om te kennen te geven of zij de procedure zonder gemachtigde of bijstand, of met een andere gemachtigde of bijstandverlener wil voortzetten, en in het laatste geval zich van die andere gemachtigde of bijstand te voorzien.

2.2.5 De tijdens de behandeling van de zaak gegeven beslissing tot weigering dient te worden opgenomen in de uitspraak in die zaak. Daarbij moet de rechter die beslissing voorzien van een motivering waaruit blijkt dat de in artikel 8:25, lid 1, Awb bedoelde ernstige bezwaren zich in de desbetreffende zaak voordoen. De rechter moet de reden tot weigering in beginsel ontleen aan de gedragingen van de gemachtigde of bijstandverlener in zijn instantie. Het staat de rechter daarbij vrij in de waardering van die gedragingen te betrekken hetgeen hem overigens bekend is over het gedrag van die gemachtigde of bijstandverlener. Met inachtneming van het hiervoor overwogene worden aan de beslissing tot toepassing van artikel 8:25, lid 1, Awb geen bijzondere motiveringseisen gesteld. Aangezien het oordeel inzake ernstige bezwaren tegen de persoon van een gemachtigde of bijstandverlener naar zijn aard in hoge mate is verweven met feitelijke waarderingen, kan de Hoge Raad de motivering daarvan alleen toetsen op onbegrijpelijkheid.

2.2.6 Tegen de beslissing om met toepassing van artikel 8:25, lid 1, Awb een persoon als gemachtigde of bijstandverlener te weigeren, staat geen afzonderlijk rechtsmiddel open. Dat neemt niet weg dat degene die een rechtsmiddel kan aanwenden tegen de uitspraak van de rechter die artikel 8:25, lid 1, Awb heeft toegepast, ook die toepassing aan het oordeel van de hogere rechter kan onderwerpen. Geen rechtsregel staat in de weg aan de ontvankelijkheid van een rechtsmiddel tegen een uitspraak als de daarbij aangevoerde gronden alleen zien op de weigeringsbeslissing.

Toepassing van het voorgaande op het onderhavige geval

[...]

2.3.4 Gelet op hetgeen hiervoor in 2.2.2 is overwogen, geeft het door de middelen bestreden oordeel niet blijk van miskennis van het begrip ernstige bezwaren als bedoeld in artikel 8:25, lid 1, Awb. Dat oordeel is voorts toereikend gemotiveerd en niet

onbegrijpelijk. De middelen falen in zoverre. [...]

[ECLI:NL:HR:2020:1730](#)

JnB2020, 857

MK ABRS, 11-11-2020, 201906841/1/R1

raad van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREISTE. OVERZICHTSUITSpraak. Overzichtsuitspraak over de toepassing van het relativiteitsvereiste in het omgevingsrecht. Met deze overzichtsuitspraak geeft de Afdeling meer duidelijkheid over de manier waarop zij het relativiteitsvereiste toepast in haar uitspraken over bijvoorbeeld bestemmingsplannen en omgevingsvergunningen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2706](#)

Zie ook het [persbericht](#) ("Overzichtsuitspraak over relativiteitsvereiste in het omgevingsrecht") dat bij deze uitspraak is uitgebracht.

JnB2020, 858

Rechtbank Rotterdam, 05-11-2020, ROT 20/570 en ROT 20/1728

Drechtstedenbestuur, verweerder.

Awb 8:1, 8:41 lid 6

Participatiewet 35

MISBRUIK VAN RECHT. Uitspraak op verzet. Zelfs indien i.c. aangenomen zou moeten worden dat opposant in het onderliggende geschil een reëel (financieel) belang heeft bij zijn faillissementsverzoek, levert het verzoek om bijzondere bijstand voor de kosten van griffierecht en het beroep bij de bestuursrechter op betalingsonmacht in het licht van het voortdurende procedeedrag van opposant misbruik van recht op. Indien opposant zich zou beperken tot het incidenteel voeren van procedures waarbij hij een (financieel) belang heeft in combinatie met een reële slaagkans, dan vormt de hoogte van het griffierecht geen beletsel tot toegang tot de rechter. Opposant meent echter ten onrechte dat hem (onbeperkt) gelden uit de publieke kas ter beschikking gesteld moeten worden om zijn aanzienlijke reeks procedures te financieren en ook dat hij in de gelegenheid moet worden gesteld om daarover gratis en onbeperkt te procederen bij de bestuursrechter.

[ECLI:NL:RBROT:2020:9821](#)

JnB2020, 859

ABRS, 11-11-2020, 202001453/1/A2

commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven.

Awb 3:45 lid 2

BEZWAARTERMIJN. Artikel 3:45, tweede lid, van de Awb schrijft niet voor dat de belanghebbende wordt gewezen op de gevolgen van het niet-tijdig maken van bezwaar. Ook in de jurisprudentie van de Afdeling wordt die eis niet

gesteld. Het is de verantwoordelijkheid van de belanghebbende om binnen de door het bestuursorgaan aangegeven termijn bezwaar te maken.

[ECLI:NL:RVS:2020:2682](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 860

MK ABRS, 11-11-2020, 201905785/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13B. EVENREDIGHEID. Onderscheid particuliere verhuurders en woningbouwcorporaties is niet onrechtmatig. Als in een specifiek geval een particuliere verhuurder vergelijkbaar is met een woningcorporatie, kan het evengoed onevenredig zijn om een woning van een particuliere verhuurder te sluiten. Verwijzing naar ABRS 29-04-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1147](#). In dit geval is daarvan geen sprake.

[...] [sluiting] woning [...] voor [...] drie maanden.

[...] 4.3. [...] Zoals de Afdeling in de uitspraak van 29 april

2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1147](#) heeft geoordeeld, hoeven in de afweging om al dan niet tot sluiting van een woning over te gaan niet alleen belangen die gediend zijn bij het zichtbaar optreden tegen drugshandel te worden betrokken. Ook bijvoorbeeld het belang van een rechtvaardige en sociale verdeling van woningen, kort gezegd de volkshuisvesting, mag worden meegewogen, waarbij betekenis mag worden toegekend aan de wettelijke waarborgen die gelden voor woningcorporaties en het transparante toewijzingsbeleid. Het onderscheid dat de burgemeester maakt tussen particuliere verhuurders en woningcorporaties is daarom niet onrechtmatig. [...]

4.4. Als in een specifiek geval een particuliere verhuurder vergelijkbaar is met een woningcorporatie, kan het evengoed onevenredig zijn om een woning van een particuliere verhuurder te sluiten. Met een particuliere verhuurder wordt iedere verhuurder bedoeld die geen sociale huurwoningen verhuurt. In dit geval ziet de Afdeling geen grond voor dat oordeel. Stedenfonds is weliswaar op initiatief van woningcorporaties ontstaan, met als doel middeldure huurwoningen in de vrije sector te bouwen op locaties waar woningcorporaties investeren in sociale huurwoningen, om zo bij te dragen aan het creëren van meer gevarieerde wijken, het realiseren van aantrekkelijke leefmilieus en het voorkomen van segregatie, maar ze verschilt op enkele belangrijke punten van woningcorporaties. Zo heeft Stedenfonds, anders dan woningcorporaties, ook een commercieel motief. Stedenfonds is in eigendom van twee pensioenfondsen. Dat deze pensioenfondsen aandacht hebben voor verantwoord beleggen, maakt niet dat het behalen van rendement voor hen geen doelstelling is. Het bijdragen aan de hiervoor genoemde doelen kan bovendien niet gelijk worden gesteld aan het hebben van een wettelijke taak in het kader van de volkshuisvesting. Stedenfonds controleert bij een nieuwe huurder een groot aantal zaken, maar, anders

dan woningcorporaties, controleert ze niet of een nieuwe huurder in de Basisregistratie Personen van de gemeente stond ingeschreven op het adres van de woning. In dit geval was de huurder niet in de Basisregistratie Personen ingeschreven op het adres van de woning en had met deze controle nog eerder kunnen worden ontdekt dat de huurder niet in de woning woonde. Ten slotte is Stedenfonds geen partij in het convenant, waarin de samenwerking tussen woningcorporaties en politie, de gemeente en de netwerkbeheerder is geregeld. Hoewel ze heeft aangegeven dat ze dat wel wenst, acht de Afdeling het niet onbegrijpelijk dat de burgemeester er voorsnog voor heeft gekozen om alleen met woningcorporaties een convenant te sluiten. Overigens heeft de burgemeester ter zitting aangegeven dat als in hetzelfde complex in een woning van een woningcorporatie drugs worden aangetroffen, mogelijk ook tot sluiting wordt overgegaan, omdat in het complex nu meerdere malen in woningen drugs zijn aangetroffen en de signaalfunctie daardoor zwaarder komt te wegen. [...].

[ECLI:NL:RVS:2020:2704](https://ecli.nl/RVS:2020:2704)

JnB2020, 861

MK ABRS, 11-11-2020, 201906366/1/A3

burgemeester van Tilburg.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. EVENREDIGHEID. Sluiting woning. Bijzondere situatie. Psychisch welzijn zoon. Burgemeester heeft zich met aanbod voor alternatieve opvang en begeleiding van zoon door derden voldoende ingespannen om de gevolgen van de tijdelijke sluiting voor [appellanten] en hun zoon zo weinig ingrijpend als redelijkerwijs mogelijk was te laten zijn.

[...] [sluiting] [...] woning [...] voor drie maanden.

[...] 2. [appellanten] betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de burgemeester in redelijkheid kon besluiten om de woning te sluiten. Ze waren niet op de hoogte van de drugs in de woning. Hun zoon, die op het moment van de sluiting 44 jaar oud was, woonde bij hen. Hij heeft ernstige psychiatrische problemen, was verslaafd aan drugs en wisselde die wel eens uit binnen een kleine kern van bekenden, maar van drugshandel vanuit de woning was geen sprake. De woning vervulde geen rol binnen de keten van drugshandel en er was geen sprake van bekendheid van de woning als drugspand. Er was geen handel vanuit of een loop naar de woning. De sluiting had, zoals verwacht, zeer nadelige gevolgen voor het welzijn en herstel van hun zoon. Om hun zoon de noodzakelijke zorg te kunnen blijven bieden, verbleven ze gedurende de sluiting in een vakantiewoning. Dat heeft niet kunnen voorkomen dat hun zoon een grote terugval heeft gehad en ook zij een hoge prijs hebben moeten betalen, in emotionele, medische en financiële zin. Daar komt bij dat de huurovereenkomst is ontbonden door de sluiting, omdat ze niet akkoord waren met de door de verhuurder opgelegde voorwaarde dat hun zoon er niet meer mocht wonen, aldus [appellanten].

[...] 3.2. Als sluiting van een woning in beginsel noodzakelijk wordt geacht, neemt dat niet weg dat de sluiting ook evenredig moet zijn. In dat kader acht de Afdeling het aannemelijk dat het voor het psychische welzijn van de zoon noodzakelijk was dat hij intensief begeleid werd. In de door [appellanten] overgelegde verklaringen van

hulpverleners staat dat de ouders hiervoor de juiste personen lijken te zijn, dat begeleiding door derden lastiger zal zijn en dat stress de problemen van de zoon kan verergeren. Als de zoon dakloos zou raken, is het risico op een terugval erg groot. De burgemeester heeft zich echter in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat uit deze verklaringen niet volgt dat de zorg niet op een ander adres dan in de woning van [appellanten] kon plaatsvinden.

3.3. De burgemeester heeft vanwege de bijzondere situatie bovendien geprobeerd een adres te vinden waar [appellanten] met hun zoon konden verblijven gedurende de sluiting. De burgemeester had ook daadwerkelijk een plek gevonden waar de zoon kon verblijven en intensief begeleid kon worden. Voor [appellanten] was een ander onderkomen gevonden. [appellanten] hebben vervolgens echter zelf besloten van die mogelijkheid geen gebruik te maken en hebben er voor gekozen om tijdelijk met hun zoon in een vakantiewoning te gaan verblijven. [appellanten] hebben gesteld dat de door de burgemeester aangeboden opties geen redelijk alternatief vormden. De Afdeling deelt dit standpunt niet. Weliswaar betekende het aanbod dat het niet mogelijk was dat [appellanten] hun zoon even intensief als voorheen bleven begeleiden, maar het aanbod voorzag in als adequaat aan te merken opvang en begeleiding van de zoon door derden. Nu uit de overgelegde verklaringen niet volgt dat passende begeleiding van de zoon alleen door [appellanten] kon worden geboden, was het aanbod van de burgemeester voor alternatieve huisvesting een reëel en redelijk alternatief.

3.4. Hoewel de keuze van [appellanten] om dat aanbod niet te aanvaarden op zich invoelbaar is, is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester zich door middel van genoemd aanbod voldoende heeft ingespannen om de gevolgen van de tijdelijke sluiting voor [appellanten] en hun zoon zo weinig ingrijpend als redelijkerwijs mogelijk was te laten zijn. Daarbij betreft de Afdeling ook dat de burgemeester contact heeft opgenomen met de verhuurder van de woning, wat ertoe heeft geleid dat de verhuurder bereid was om het huurcontract voor [appellanten] in stand te laten, onder de voorwaarde dat hun zoon er niet meer zou wonen.

[...] 4. Het hoger beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2709](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 862

MK ABRS, 11-11-2020, 201906841/1/R1

raad van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

WABO. RELATIVITEITSVEREISTE. OVERZICHTSUITSPRAAK. Overzichtsuitspraak over de toepassing van het relativiteitsvereiste in het omgevingsrecht. Met deze overzichtsuitspraak geeft de Afdeling meer duidelijkheid over de manier waarop

zij het relativiteitsvereiste toepast in haar uitspraken over bijvoorbeeld bestemmingsplannen en omgevingsvergunningen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2706](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Overzichtsuitspraak over relativiteitsvereiste in het omgevingsrecht") uitgebracht.

JnB2020, 863

MK ABRS, 11-11-2020, 201908262/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Heusden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a
Bouwbesluit 2012

WABO. HANDHAVING. EVENREDIGHEID. BOUWBESLUIT. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat handhavend optreden in dit geval onevenredig is. Anders dan het college in het besluit op bezwaar heeft gesteld, is het wijzigen van de dakconstructie van het pand geen geringe overtreding.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om handhavend op te treden tegen het zonder vergunning wijzigen van de kapconstructie van het pand [...]

[...] 4.1. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat handhavend optreden zo onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat daarvan in dit geval kon worden afgezien. Anders dan het college in het besluit op bezwaar van 22 november 2018 heeft gesteld, is het zonder de benodigde omgevingsvergunning wijzigen van de dakconstructie van het pand naar het oordeel van de Afdeling geen geringe overtreding. Daarbij betreft de Afdeling dat de wijziging van de dakconstructie mogelijk gevolgen heeft voor de constructieve veiligheid van het pand en daarmee ook voor de woning van [appellant]. De omstandigheid dat volgens het college de constructieve veiligheid van de kapconstructie met drie statische berekeningen is aangetoond en dat aan het Bouwbesluit 2012 wordt voldaan, kan op zichzelf geen reden zijn om het verzoek om handhavend op te treden af te wijzen en de belangen van [belanghebbende] zwaarder te laten wegen dan het algemene belang dat met handhaving van de wettelijke voorschriften is gediend. Daarbij merkt de Afdeling op dat [appellant] die berekeningen bovendien gemotiveerd heeft bestreden.

Of aan de normen van het Bouwbesluit 2012 wordt voldaan kan wel van belang zijn voor de vraag of sprake is van concreet zicht op legalisatie en of daarin een bijzondere omstandigheid is gelegen om van handhavend optreden af te zien. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is voor de vraag of een overtreding van het verbod om te bouwen zonder vergunning kan worden gelegaliseerd, niet vereist dat al een concrete daarop gerichte aanvraag is ingediend. Wel zal aannemelijk moeten zijn dat een dergelijke aanvraag alsnog zal worden ingediend.

Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat [belanghebbende] geen omgevingsvergunning ter legalisering van de gewijzigde dakconstructie hoeft aan te vragen. Zoals ter zitting bij de Afdeling door het college is bevestigd, is aan [belanghebbende] nooit het verzoek voorgelegd een aanvraag omgevingsvergunning in

te dienen. Door deze handelwijze en de weigering om handhavend op te treden wordt [appellant] de mogelijkheid ontnomen om in rechte een oordeel te krijgen over zijn betoog dat de gewijzigde kapconstructie niet voldoet aan het Bouwbesluit 2012. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2678](#)

JnB2020, 864

MK Rechtbank Overijssel, 05-11-2020, AWB 19/2465

college van burgemeester en wethouders van Tubbergen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1, 5:4

Gemeentewet 125

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.7 lid 4

WABO. HANDHAVING. Last onder dwangsom beëindigen kamerbewoning gebaseerd op gebruiksverboden in voorbereidingsbesluit in samenhang met het ontwerpbestemmingsplan. De uitspraak van de Afdeling van 04-03-2020

[ECLI:NL:RVS:2020:666](#) heeft betrekking op het nader duiden van een wettelijke bepaling die voor meerdere uitleg vatbaar is, te weten artikel 3.3, tweede lid, van de Wabo. Verweerder heeft in dit geval zijn besluitvorming mogen baseren op de duidelijke wettekst van artikel 3.7, vijfde en zesde lid, van de Wro. Het voorbereidingsbesluit is niet komen te vervallen.

[...] last onder dwangsom [...] om het strijdig gebruik van de [...] woning [...] te beëindigen en beëindigd te houden. [...].

[...] 14.3. In deze zaak is de last gebaseerd op een gebruiksverbod, neergelegd in een voorbereidingsbesluit. De wettelijke grondslag hiervoor is artikel 3.7, vierde lid, van de Wro. Het vervallen van een voorbereidingsbesluit is geregeld in artikel 3.7, vijfde en zesde lid, van de Wro. De rechtbank stelt vast dat artikel 3.7 van de Wro de vervalgronden beperkt tot twee situaties, te weten:

1. dat niet binnen een jaar een ontwerpbestemmingsplan ter inzage is gelegd; en
2. het moment waarop het bestemmingsplan (ter voorbereiding waarvan het voorbereidingsbesluit is genomen) in werking treedt.

Deze twee vervalgronden zijn duidelijk en niet voor meerdere uitleg vatbaar. Dat uit de wetsgeschiedenis van artikel 3.7 van de Wro volgt dat de wetgever mogelijk heeft beoogd een derde vervalgrond in de wet op te nemen, kan, wat daar ook van zij, daaraan niet afdoen.

Dat de Afdeling in voornoemde uitspraak van 4 maart 2020 wel betekenis heeft toegekend aan de wetsgeschiedenis van artikel 3.7 van de Wro (en in deze uitspraak expliciet de derde vervalgrond heeft genoemd) betekent niet dat in deze zaak daarom ook betekenis zou moeten toekomen aan deze wetsgeschiedenis. Immers, de uitspraak van de Afdeling heeft betrekking op het nader duiden van een wettelijke bepaling die voor meerdere uitleg vatbaar is, te weten artikel 3.3, tweede lid, van de Wabo. In deze zaak ligt evenwel artikel 3.7, vijfde en zesde lid, van de Wro voor en deze wettelijke bepaling is naar het oordeel van de rechtbank niet voor meerdere uitleg vatbaar.

Dit betekent dat in deze zaak geen betekenis toekomt aan de wetsgeschiedenis van artikel 3.7 van de Wro en de daarin gelezen (buitenwettelijke) mogelijke derde vervalgrond. De rechtbank onderschrijft het standpunt van verweerder dat hij zijn besluitvorming heeft mogen baseren op de duidelijke wettekst van artikel 3.7, vijfde en zesde lid, van de Wro en dat het volgen van het standpunt van eisers in strijd is met de rechtszekerheid. Het voorgaande brengt met zich dat uit de omstandigheid dat de raad het ontwerpbestemmingsplan niet binnen de in artikel 3.8, eerste lid, onder e, van de Wro neergelegde termijn heeft vastgesteld, niet volgt dat aan het voorbereidingsbesluit geen betekenis (meer) toekomt. Het voorbereidingsbesluit is daarmee immers niet komen te vervallen.

[...] 16.2. In deze zaak is de woning gedurende enkele maanden feitelijk gebruikt voor kamerbewoning. Dit gebruik is in mei 2018 beëindigd en eerst omstreeks maart 2019 weer aangevangen. Op de peildatum 30 november 2018 was geen sprake van het daadwerkelijk feitelijk gebruiken van de woning voor kamerbewoning. Dat de woning wel was verhuurd aan [naam 1] / [naam 2], doet niet af aan het feit dat van daadwerkelijke kamerbewoning gedurende ongeveer zes maanden vóór de peildatum alsmede op de peildatum geen sprake was. Aan eisers komt daarom geen bescherming toe. Immers, met de kamerbewoning omstreeks maart 2019 is er sprake van een verboden wijziging van het geconstateerde feitelijke gebruik op de peildatum van het voorbereidingsbesluit.

[...] 18. Gelet op vorenstaande oordeelt de rechtbank dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het laten plaatsvinden van kamerbewoning in strijd is met de gebruiksverboden zoals neergelegd in het voorbereidingsbesluit, in samenhang met het ontwerpbestemmingsplan. Hierdoor is het verbod zoals neergelegd in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo overtreden. Verweerder heeft zich terecht bevoegd geacht hiertegen handhavend op te treden door middel van het opleggen van een last onder dwangsom. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2020:3655](https://ecli.nl/RBOVE:2020:3655)

JnB2020, 865

MK Rechtbank Oost-Brabant, 02-11-2020 (publicatie: 10-11-2020),

SHE 18/1667E

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.30 lid 1, 2.31 lid 1 aanhef en onder b, 2.31a lid 1

Kaderrichtlijn afvalstoffen 2008/98/EG (hierna: Kaderrichtlijn) 4 lid 2

WABO-milieu. Afval. Ambtshalve aanpassing omgevingsvergunning. Bij het toepassen van het voorzorgsbeginsel bij afvalstoffen moet altijd een afweging worden gemaakt tussen de bescherming van het milieu enerzijds en de technische uitvoerbaarheid en economische haalbaarheid anderzijds. Bij het invullen van de afval hiërarchie dient niet alleen rekening te worden gehouden met het voorzorgsbeginsel en de algemene effecten voor milieu en gezondheid maar ook met de technische uitvoerbaarheid en economische haalbaarheid (artikel 4, tweede lid, van de Kaderrichtlijn).

[ECLI:NL:RBOBR:2020:5309](https://ecli.nl/RBOBR:2020:5309)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Limburg, 12-10-2020 (publ. 05-11-2020), ROE 19 / 198 e.v. ([ECLI:NL:RBLIM:2020:7776](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 05-11-2020 (publ. 11-11-2020), HAA 20/5010 ([ECLI:NL:RBNHO:2020:9107](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-10-2020 (publ. 10-11-2020), SHE 19/623 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:5303](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB2020, 866

MK College van Beroep voor het bedrijfsleven, 5-11-2020 (publ. 6-11-2020), 18/51, 18/706, 18/1027 en 18/1622

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Meststoffenwet (Msw) 7

MESTSTOFFENWET. HEROPENINGSBESLISSING. Boetes wegens overtredingen van artikel 7. Uitspraken CBb van 18-12-2018 ([ECLI:NL:CBB:2018:652](#), [653](#) en [654](#)). Vraag of minister heeft gehandeld in strijd met willekeurverbod.

[ECLI:NL:CBB:2020:800](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 867

Tussenuitspraak MK ABRS, 11-11-2020, 201906887/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:22

Wet natuurbescherming (Wnb) 1:3, 2.1, 2.7, 2.8

Besluit natuurbescherming 1.3 lid 1

NATUURBESCHERMING. PASSENDE BEOORDELING. PASSEREN GEBREKEN.

Natuurvergunning voor garnalenvisserij in de Westerschelde. In dit geval is niet evident dat Natuurmonumenten niet was benadeeld door het achterwege laten van een cumulatietoets, nu niet gebleken is dat Natuurmonumenten in de gelegenheid is gesteld adequaat te reageren op de cumulatietoets die verricht is in het kader van de vergunningverlening voor de garnalenvisserij door vaartuigen die onder de Belgische vlag varen. De rechtbank heeft daarom ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 6:22 van de Awb. De rechtbank had het besluit van 8 juni 2018 moeten vernietigen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2687](#)

Zie ook ABRS 11-11-2020 inzake [ECLI:NL:RVS:2020:2685](https://ecli.nl/RVS:2020:2685).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Den Haag, 23-10-2020 (publ. 06-11-2020), SGR 20/2800, ([ECLI:NL:RBDHA:2020:10631](https://ecli.nl/RBDHA:2020:10631));
- Rechtbank Den Haag, 13-10-2020 (publ. 10-11-2020), SGR 19/1362 ([ECLI:NL:RBDHA:2020:11282](https://ecli.nl/RBDHA:2020:11282)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 868

MK Rechtbank Rotterdam, 06-11-2020, ROT 20/1935

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.
Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering 457d
PW

PARTICIPATIEWET. HERZIENING, TERUGVORDERING, BOETE. BESLAGVRIJE VOET. Verweerder ziet onverplicht en onafhankelijk van de persoon van eiseres, haar individuele omstandigheden of andere in de beroepsgronden aangevoerde omstandigheden aanleiding de rechtbank te verzoeken de boete te verlagen en daarbij uit te gaan van een beslagvrije voet van 95%.

19. Verweerder is bij de bepaling van de hoogte van de boete terecht uitgegaan van 'normale' verwijtbaarheid en het daarbij behorende boetebedrag van 50% van het benadelingbedrag. Verder heeft verweerder bij het vaststellen van de hoogte van de boete rekening gehouden met de financiële draagkracht van eiseres. Bij 'normale' verwijtbaarheid moet een boete binnen 12 maanden kunnen worden voldaan. Uitgaande van de, ten tijde van het bestreden besluit geldende, beslagvrije voet van 90% van de toepasselijke bijstandsnorm (artikel 457d van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering) en de daarmee corresponderende financiële draagkracht van eiseres van 10% van de voor haar geldende bijstandsnorm, wordt eiseres geacht de aan haar opgelegde boete binnen een termijn van 12 maanden te kunnen betalen. De in het bestreden besluit vastgestelde boete is daarmee evenredig.

20. In de beroepsprocedure heeft verweerder echter, onder verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 4 augustus 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:1525](https://ecli.nl/CRVB:2020:1525), waarin voor de berekening van de (fictieve) financiële draagkracht van een bijstandsontvanger (vooruitlopend op een wetswijziging) is uitgegaan van een beslagvrije voet van 95% – in plaats van 90% – van de toepasselijke bijstandsnorm, aan de rechtbank verzocht het beroep gegrond te verklaren en de boete te verlagen naar € 630,- (12 x 5% van de voor eiseres geldende bijstandsnorm). Verweerder heeft hierbij toegelicht dat sprake is van

een onverplichte tegemoetkoming, nu de hiervoor genoemde uitspraak van de CRvB uitsluitend ziet op situaties waarin de rechtbank de hoogte van de door verweerder opgelegde boete onrechtmatig acht en zelf in de zaak voorziet door de hoogte van de boete zelf vast te stellen. De rechtbank onderschrijft dit laatste standpunt van verweerder en stelt vast, onder verwijzing naar overweging 19, dat een dergelijke situatie zich in dit geval niet voordoet.

21. Gelet op het uitdrukkelijke verzoek van verweerder zal de rechtbank het beroep echter gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen voor zover het de hoogte van de boete betreft. Voor het overige laat de rechtbank het bestreden besluit in stand.
Definitieve geschilbeslechting

22. De rechtbank ziet aanleiding, met toepassing van artikel 8:72a van de Awb, zelf in de zaak te voorzien en de zaak daarmee definitief te beslechten. Zij doet dit door primair besluit III voor zover het de hoogte van het boetebedrag betreft te herroepen en de hoogte van dit bedrag zelf vast te stellen op € 630,- (12 x 5% van de voor eiseres geldende bijstandsnorm). Deze uitspraak treedt in de plaats van het vernietigde onderdeel van de bestreden besluit. [...]

Proceskosten

24. Volgens vaste rechtspraak van de CRvB geldt in de bestuursrechtspraak als algemeen uitgangspunt dat een proceskostenveroordeling ten laste van het bestuursorgaan volgt op een vernietiging van een besluit. Op dit uitgangspunt kan slechts een uitzondering worden gemaakt indien sprake is van bijzondere omstandigheden. In (onder meer) de uitspraak van 5 maart 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BC6128](#) heeft de CRvB overwogen dat de omstandigheid dat een bestuursorgaan onverplicht en bij wijze van coulance tegemoetkomt aan een eiser in beginsel niet een bijzondere omstandigheid als hiervoor bedoeld oplevert.

25. De rechtbank is van oordeel dat zich in gevallen zoals deze wel bijzondere omstandigheden voordoen die aanleiding geven een uitzondering te maken op het uitgangspunt dat een proceskostenveroordeling volgt op een vernietiging van een besluit. Aan dit oordeel ligt de combinatie van de volgende omstandigheden ten grondslag. Verweerder anticipeert met zijn onder 20. Weergegeven en door de rechtbank ingewilligde verzoek, onverplicht, op de nog niet in werking getreden Wet vereenvoudiging beslagvrije voet van 8 maart 2017 (Stb. 2017, 110). Verder is dit verzoek niet ingegeven door de persoon van eiseres, haar individuele omstandigheden of andere in de beroepsgronden aangevoerde omstandigheden. Het betreft een verzoek dat verweerder, zo heeft hij te kennen gegeven, in alle beroepsprocedures zal doen waarin de beslagvrije voet van invloed is op de hoogte van het boetebedrag, ongeacht de persoonlijke situatie van de eisers, de aangevoerde beroepsgronden en de overige merites van die zaken. Verder geldt dat het veroordelen van verweerder in de proceskosten afbreuk zou kunnen doen aan verweerders bereidheid om deze gedragslijn, die gunstig is voor een aanzienlijke groep personen van wie een beroep bij de rechtbank aanhangig is, te handhaven.

26. De rechtbank heeft voorts kennisgenomen van de uitspraak van de CRvB van 22 september 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:2231](#). In die zaak heeft de CRvB, naar aanleiding van het gewijzigde standpunt van een andere gemeente dat zij gelet op de genoemde

uitspraak van de CRvB van 4 augustus 2020 bij de vaststelling van het boetebedrag rekening had moeten houden met een beslagvrije voet van 95% en daarom de boete op een lager bedrag had moeten vaststellen dan zij heeft gedaan, het boetebesluit vernietigd en een proceskostenveroordeling uitgesproken. Die situatie doet zich hier niet voor. Immers, in deze zaak heeft verweerder niet gesteld dat hij bij de vaststelling van het boetebedrag gehouden was uit te gaan van een beslagvrije voet van 95%, maar juist dat hij in het bestreden besluit terecht is uitgegaan van een beslagvrije voet van 90%. Desondanks ziet hij onverplicht en onafhankelijk van de persoon van eiseres, haar individuele omstandigheden of andere in de beroepsgronden aangevoerde omstandigheden aanleiding de rechtbank te verzoeken de boete te verlagen en daarbij uit te gaan van een beslagvrije voet van 95%. De uitspraak van 22 september 2020 ziet daarmee op een andere situatie dan de situatie die in deze zaak aan de orde is en staat dan ook niet aan het onder 25. Vermelde oordeel in de weg.

27. Gelet op het vorenstaande zal de rechtbank verweerder niet veroordelen in de proceskosten die eiseres in beroep heeft gemaakt. Een veroordeling in de in de bezwaarfase gemaakte proceskosten is evenmin aan de orde, nu primair besluit III niet (gedeeltelijk) is herroepen wegens een aan verweerder te wijten onrechtmatigheid.

[ECLI:NL:RBROT:2020:9982](https://ecli.nl/RBROT:2020:9982)

JnB2020, 869

Voorzienenrechter Rechtbank Amsterdam, 06-11-2020, AMS 20/5358

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
PW

PARTICIPATIEWET. De voorzieningenrechter is voorshands van oordeel dat de enkele mededeling dat verzoekster het adres in [verblijfplaats] nu niet wil geven – terwijl dit verweerder al bekend is of behoort te zijn – onvoldoende is om nu de bijstandsuitkering, inclusief de bijzondere bijstand, in te trekken.

6.1. De voorzieningenrechter stelt op grond van de stukken in het dossier en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht vast dat niet duidelijk wordt of en in hoeverre aan verzoekster het verwijt kan worden gemaakt dat in het bestreden besluit aan de intrekking ten grondslag wordt gelegd. Uit in elk geval een emailbericht van de Stadsdeelregisseur Treiteraankpak van 6 maart 2018 blijkt dat deze bekend is met het adres van verzoekster in [verblijfplaats]. Voorts heeft verzoekster ter zitting verteld over hoe verweerder haar heeft proberen te bewegen naar [woonplaats 2] te verhuizen en aldaar een urgentieverklaring aan te vragen. Twee ambtenaren zijn zelfs voor een gesprek daarover naar [woonplaats 2] gereisd. Echter, net als in [woonplaats 1] voldoet verzoekster niet aan de vereisten voor een urgentie. Naar haar zeggen wilde de gemeente [woonplaats 2] ook niet dit probleem van [woonplaats 1] overnemen. Verzoekster zelf heeft ook altijd aangegeven in [woonplaats 1] te willen blijven wonen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat dit verder moet worden uitgezocht. Omdat het bestreden besluit een intrekking behelst, ligt de bewijslast dat verzoekster zich niet aan haar verplichtingen heeft gehouden bij verweerder. Gelet op het voorgaande en de achtergrond van deze zaak, de bijzondere situatie waarin verweerder zich kennelijk gehouden heeft gevoeld aan verzoekster sinds 2018 uitkering te verstrekken terwijl zij

niet in [woonplaats 1] woonachtig is, is de voorzieningenrechter voorshands van oordeel dat de enkele mededeling dat zij het adres in [verblijfplaats] nu niet wil geven – terwijl dit verweerder al bekend is of behoort te zijn – onvoldoende is om nu de bijstandsuitkering, inclusief de bijzondere bijstand, in te trekken.

6.2. Daar komt bij dat bij afweging van de wederzijdse belangen het belang van verzoekster om hangende de behandeling van de beroepszaak haar uitkering te ontvangen, zwaarwegender worden geacht dan de belangen van verweerder om deze nu te kunnen stopzetten. Verzoekster en haar gemachtigde hebben op zitting gesteld dat verzoekster door het stopzetten van de bijstandsuitkering geen huur heeft kunnen betalen voor haar tijdelijke verblijfsadres in [verblijfplaats] en dat zij vanwege een huurachterstand dit adres heeft moeten verlaten. Verzoekster ontdekte pas in maart 2020, na contact met haar bewindvoerder vanwege het uitblijven van leefgeld, dat haar bijstandsuitkering was ingetrokken met ingang van februari 2020. Daarvoor had zij nog wel leefgeld ontvangen van de bewindvoerder. Verzoekster ontvangt sindsdien ook geen toeslagen en bijzondere bijstand meer, heeft geen adres, heeft geen auto en geen bankpas meer. Zij verblijft nu tijdelijk bij een moeder in [woonplaats 2], die zij kent van de school van haar kinderen. Maar ook daar wil men haar niet langer onderdak verschaffen als zij niets kan betalen.

7. Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding om de gevraagde voorziening toe te wijzen.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:5380](https://eclis.nl/rbams/2020/5380)

JnB2020, 870

MK Rechtbank Noord-Holland, 03-11-2020 (publ. 11-11-2020), HAA 19/5694

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Den Helder, verweerder.
PW 31, 32, 36

PARTICIPATIEWET. INDIVIDUELE INKOMENSTOESLAG. Periodieke stortingen op de bankrekening van eiser die kunnen worden aangewend voor de noodzakelijke kosten van het bestaan, moeten als inkomen worden aangemerkt, hoe vervelend dat voor eiser in deze situatie ook uitpakt.

6.1 De vraag die de rechtbank zowel ten aanzien van het beroep inzake de individuele inkomenstoelage, als ten aanzien van het beroep inzake de bijzondere bijstand op grond van de compensatieregeling verplicht eigen risico zorgverzekering, moet beantwoorden is of verweerder het bedrag van € 196,- dat eiser maandelijks op zijn bankrekening kreeg gestort door zijn zorgverlener Esdégé Reigersdaal, terecht heeft aangemerkt als inkomen.

6.2 Het is vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB)¹ dat stortingen op een bankrekening van een bijstandsontvanger in beginsel als in aanmerking te nemen middelen worden beschouwd. Als die betalingen een terugkerend of periodiek karakter hebben, door betrokkenen kunnen worden aangewend voor de algemeen noodzakelijke bestaanskosten en zien op een periode waarover een beroep op bijstand wordt gedaan, is ook sprake van inkomen als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van de Pw.

6.3 Onbestreden is dat eiser sinds 1 januari 2019 elke maand een bedrag van € 196,00 op zijn bankrekening heeft ontvangen van Esdégé Reigersdaal als vergoeding voor

huishouden (voedingsgeld) en wassen. Deze stortingen moeten gelet op de hiervoor vermelde rechtspraak als inkomen worden aangemerkt als ze door eiser kunnen worden aangewend voor de algemeen noodzakelijke bestaanskosten. Hoewel geen stukken zijn overgelegd waaruit blijkt waaraan de gestorte bedragen precies zijn uitgegeven, is uit de wel overgelegde stukken en de toelichting van de gemachtigde van eiser ter zitting duidelijk dat eiser deze bedragen heeft besteed aan boodschappen in de supermarkt voor zijn eten en drinken en dus aan de algemeen noodzakelijke bestaanskosten. Ter zitting is toegelicht dat eiser met een begeleider boodschappen doet en dat eiser tot voor kort zelf bij de kassa met zijn eigen bankpas afrekende, dat hij altijd ongeveer dezelfde boodschappen doet en dat hij dan ongeveer hetzelfde bedrag uitgeeft dat min of meer overeenkomt met het budget dat hij hiervoor van Esdégé Reigersdaal ontvangt. De door Esdégé Reigersdaal in de brief van 8 juli 2019 gegeven omschrijving van het budget voor huishouden en wassen ofwel 'voedingsgeld' duidt er ook op dat de bijschrijvingen ten behoeve van die algemeen noodzakelijke bestaanskosten waren bedoeld. Reeds om deze reden is de rechtbank van oordeel dat verweerder de maandelijkse stortingen van € 196,- terecht als middel en als inkomen heeft aangemerkt. Dat de zorgverlener vanuit de Wlz verplicht is om eiser te voorzien van eten en drinken, wat ook door Esdégé Reigersdaal in de brief van 8 juli 2019 wordt bevestigd, betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder bij de vaststelling van de hoogte van het inkomen geen rekening mocht houden met deze periodieke stortingen.

6.4 Dat eiser zich benadeeld voelt door de keuze van Esdégé Reigersdaal om het geld naar hem over te maken in plaats van dat een medewerker van de zorginstelling de boodschappen voor eiser afrekent, zoals in de huidige situatie gebeurt, kan de rechtbank begrijpen. Dit doet er echter niet aan af dat periodieke stortingen op de bankrekening van eiser die kunnen worden aangewend voor de noodzakelijk kosten van het bestaan, als inkomen moeten worden aangemerkt, hoe vervelend dat voor eiser in deze situatie ook uitpakt.

6.5 Verder kan de rechtbank eiser volgen in zijn betoog dat de hoogte van de bijstandsnorm niet bepalend kan zijn voor de vraag of een storting als een middel kan worden aangemerkt, maar ook dit kan er niet toe leiden dat het bestreden besluit geen stand kan houden. Verweerder heeft zich immers, zoals in 6.3 is overwogen, in dit geval terecht op het standpunt gesteld dat de door eiser ontvangen stortingen als middel moeten worden aangemerkt. Of daar ook sprake van zou moeten zijn bij personen in een instelling met een budget dat ze vrij kunnen besteden is hier niet aan de orde.

7. Ter zitting heeft eiser nog aangevoerd dat hij niet zorgvuldig is gehoord in de bezwaarfase, omdat de commissie pas na de hoorzitting tot de conclusie is gekomen dat de beleidsregels over de draagkrachtberekening niet van toepassing zijn en dat getoetst moet worden aan de Pw. De rechtbank kan eiser hierin niet volgen, omdat hij ter zitting heeft bevestigd dat hij tijdens de hoorzitting bij de commissie zijn pleitnota heeft kunnen voorlezen waarin hij zijn visie op de zaak heeft weergegeven en die niet zo veel verschilt van hetgeen hij ter zitting bij de rechtbank heeft aangevoerd. Eiser heeft daarmee kunnen aanvoeren wat hij van belang achtte en zijn bezwaar kunnen toelichten. Eisers standpunten zijn door verweerder ook meegenomen in het bestreden besluit. Van onzorgvuldig horen is dan ook niet gebleken.

8. Het beroep is ongegrond. [...]
[ECLI:NL:RBNHO:2020:8773](https://ecli.nl/RBNHO:2020:8773)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB2020, 871

Rechtbank Den Haag, 08-10-2020 (publ. 09-11-2020), SGR 20/4941

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv),
verweerder.

Tijdelijke Overbruggingsregeling Flexibele Arbeidskrachten (TOFA) 2 aanhef onder a, 4 lid
1 aanhef onder b

TOFA. AFWIJZING TEGEMOETKOMING TOFA. LOONVEREISTE. Nu is gebleken dat eiser in april 2020 een loondervingsuitkering, te weten een WW-uitkering, heeft ontvangen, heeft hij op grond van artikel 4, eerste lid, aanhef en onder b, van de TOFA geen recht op een tegemoetkoming. Zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht, betekent dit dat het (net) niet voldoen aan het loonvereiste geen rol meer kan spelen en een beroep op coulance daarom onder de gegeven omstandigheden evenmin aan bod kan komen. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag van eiser om een tegemoetkoming op grond van de TOFA terecht en op goede gronden afgewezen. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11177](https://ecli.nl/RBDHA:2020:11177)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2020, 872

MK ABRS, 11-11-2020, 202002667/1/A3

burgemeester van Velsen.

Algemene Plaatselijke Verordening Velsen 2019 (APV) 1:3, 1:7, 2:15 lid 1

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. Vergunning verleend met een maximum van tien waterpijpen. Omdat de APV de mogelijkheid biedt voorschriften aan de exploitatievergunning te verbinden, is er een rechtsgrond om het aantal waterpijpen te beperken. Niet onredelijk dat de burgemeester, bij gebreke van eigen beleidsregels, aansluiting heeft gezocht bij de beleidsregels van de gemeenten Purmerend en Zaanstad. Met het belang dat het gebruik van

waterpijpen gezondheidsrisico's voor de gebruikers en medewerkers van het café met zich brengt, mag de burgemeester rekening houden.

[...] 1. [...] De burgemeester heeft aan [appellante] een exploitatievergunning verleend met het voorschrift dat in het café maximaal tien waterpijpen in gebruik zijn en maximaal tien reservewaterpijpen in een andere ruimte - niet zijnde het horecagedeelte - aanwezig zijn.

[...] 4. [...] Anders dan [appellante] betoogt, is er voor de burgemeester [...] een rechtsgrond om het aantal waterpijpen te beperken omdat de APV aan hem de mogelijkheid biedt voorschriften aan de exploitatievergunning te verbinden.

[...] 5. Het café van [appellante] is het eerste horecabedrijf in de gemeente Velsen dat waterpijpen is gaan aanbieden. Ten tijde van de aanvraag van de exploitatievergunning door [appellante] had de gemeente Velsen nog geen beleidsregels voor het gebruik van waterpijpen in horecagelegenheden. [...] De Afdeling acht het niet onredelijk dat de burgemeester, bij gebreke van eigen beleidsregels, aansluiting heeft gezocht bij de beleidsregels van de gemeenten Purmerend en Zaanstad.

In wat [appellante] heeft aangevoerd bestaat geen aanleiding te oordelen dat de burgemeester niet in redelijkheid aansluiting heeft kunnen zoeken bij deze beleidsregels. Dat [appellante] koolmonoxidemelders en een luchtbehandelingsinstallatie voor de afvoer van de waterpijpdampen heeft geïnstalleerd, doet er niet aan af dat het gebruik van waterpijpen gezondheidsrisico's voor de gebruikers en medewerkers van het café met zich brengt. Met dat belang mag de burgemeester op grond van artikel 1:7 van de APV bij het verlenen van een exploitatievergunning rekening houden. Dat er tot op heden geen meldingen van overlast en incidenten in en bij het café bekend zijn, neemt niet weg dat de burgemeester zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het risico daarop groter wordt naarmate er in het café een groter waterpijpaanbod is. De burgemeester heeft daarbij in redelijkheid kunnen betrekken dat, zoals in de beleidsregels van de gemeenten Purmerend en Zaanstad gemotiveerd uiteengezet is, waterpijpcafés een aantrekkelijke werking kunnen hebben op criminele activiteiten en overlast kunnen veroorzaken. [...]

[...] 6. Dat de burgemeester per 17 februari 2020 alsnog een vaste gedragslijn heeft vastgelegd in de Beleidsregels gebruik waterpijpen in horeca Velsen 2020, doet geen afbreuk aan de deugdelijkheid van de motivering van de beperking van het aantal waterpijpen. Bovendien is de beperking van het aantal waterpijpen in het café van [appellante] in overeenstemming met deze beleidsregels. [...]

[...] Reeds op grond van wat onder 5 en 6 is overwogen heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de burgemeester deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij het aantal waterpijpen heeft beperkt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2689](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2020, 873

ABRS, 11-11-2020, 201907083/1/A3 en 201907083/3/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 21 aanhef en onder a

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 3.1.2 lid 4

HUISVESTINGSWET. WONINGONTTREKKING. NEN-NORMEN. NEN-normen waarnaar in wetgeving is verwezen hebben niet het karakter van algemeen verbindende voorschriften in de zin van de Grondwet of de Bekendmakingswet. Verwijzing naar Hoge Raad 22-06-2012, [ECLI:NL:HR:2012:BW0393](#). De kenbaarheid van NEN-normen is voldoende verzekerd, nu de NEN-normen tegen redelijke betaling aangeschaft kunnen worden en van de NEN-normen tevens in de bibliotheek van het Nederlands Normalisatie Instituut kennis genomen kan worden. Verwijzing naar ABRS 02-02-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP2750](#). Voor het college bestaat geen verplichting om, indien in een besluit of daaraan ten grondslag liggende stukken wordt verwezen naar een NEN-norm, deze norm gratis ter beschikking te stellen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2676](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB2020, 874

MK ABRS, 11-11-2020, 201903060/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Paspoortwet 24 b, 25 lid 1 lid 2 lid 3 lid 4 lid 5, 44 lid 2 lid 4, 45 lid 1 lid 2

PASPOORTWET. De rechtbank heeft terecht het standpunt van de burgemeester onderschreven dat ten aanzien van appellante nog het gegronde vermoeden, bedoeld in artikel 24, onder b, van de Paspoortwet, bestaat. Door de weigering een paspoort te verstrekken wordt appellante niet onevenredig benadeeld. De weigering krachtens artikel 45, tweede lid, van de Paspoortwet om een paspoort te verstrekken is niet als punitieve sanctie bedoeld.

1. [appellante] is vanaf eind 2001 in strijd met de Paspoortwet in het bezit geweest van zowel een in Nederland verstrekt Nederlands paspoort als een door de Nederlandse ambassade in Suriname verstrekt Nederlands paspoort. Hierop is minister [...] op 6 juni 2016 overgegaan tot registratie van [appellante] in het Register Paspoortsignaleringen (hierna: het Register), omdat ten aanzien van haar het gegronde vermoeden, bedoeld in artikel 24, onder b, van de Paspoortwet bestaat dat zij handelingen heeft verricht of zal verrichten met of met betrekking tot reisdocumenten die het vertrouwen in reisdocumenten hebben geschaad of zullen schaden. [...]
2. [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte het standpunt van de burgemeester juist heeft geacht dat het gegronde vermoeden, bedoeld in artikel 24, onder b, van de Paspoortwet, nog steeds bestaat en zij door de weigering een paspoort te verstrekken niet onevenredig wordt benadeeld.

2.2. Onder verwijzing naar haar uitspraak van 8 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1031](#), overweegt de Afdeling dat de wetgever niet heeft beoogd dat de burgemeester het bestaan van een gegrond vermoeden ten volle toetst. De beoordeling of een persoon handelingen heeft verricht of zal verrichten met of met betrekking tot reisdocumenten die het vertrouwen in reisdocumenten hebben geschaad of zullen schaden dan wel opzettelijk een ander in de gelegenheid heeft gesteld of zal stellen om zulke handelingen te verrichten met of met betrekking tot een aan de betrokken persoon verstrekt reisdocument, is voorbehouden aan de minister die op de voet van artikel 24 van de Paspoortwet bevoegd is te verzoeken om weigering of vervallenverklaring van het paspoort. De beoordeling van de burgemeester van de registratie in het Register is beperkt tot de vraag of de registratie door de minister evident onjuist is (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:845](#)). Niettemin dient de burgemeester te controleren of de aan de registratie ten grondslag gelegde informatie juist is. De eis van artikel 44, tweede lid, van de Paspoortwet dat hij zich ervan moet overtuigen of de gronden tot weigering of vervallenverklaring nog bestaan, houdt in dit verband in dat de burgemeester zich er in dit kader ook van moet vergewissen dat de registratie en het bestaan van de gronden die aan die registratie ten grondslag liggen nog actueel zijn.

De Afdeling stelt, mede op grond van de door partijen in hoger beroep verstrekte informatie, vast dat [appellante] in ieder geval van 6 juni 2016 tot 6 juni 2018 in het Register geregistreerd heeft gestaan. Bij formulier, ingevuld op 25 juni 2018, (hierna: het formulier) heeft de minister de RvIG verzocht de registratie te handhaven op grond van de omstandigheden die tot de aanvankelijke registratie hebben geleid. Bij brief van 28 juni 2018 heeft de RvIG [appellante] medegedeeld dat haar registratie is verlengd. De Afdeling kan [appellante] niet volgen in haar nadere betoog dat er ten tijde van het besluit van 17 juli 2018 geen registratie meer was, omdat de registratie van 6 juni 2016, wegens het niet binnen twee jaar verlengen ervan, op 6 juni 2018 van rechtswege is vervallen en handhaving van de registratie dus niet meer mogelijk was. Uit artikel 25, vijfde lid, volgt immers niet dat de registratie op 6 juni 2018 van rechtswege is vervallen. Die bepaling gaat over de onverwijlde verwijdering van een registratie door de minister, niet over een verval van rechtswege. Het wettelijk stelsel staat er verder niet aan in de weg dat na het verstrijken van de periode van twee jaar tot handhaving van een registratie wordt overgegaan op grond van dezelfde omstandigheden die aanvankelijk tot de registratie hebben geleid, mits de ernst van die omstandigheden de handhaving rechtvaardigt. Dergelijke ernstige omstandigheden doen zich in dit geval voor. [..] Gelet op het voorgaande is de rechtbank er terecht vanuit gegaan dat [appellante] ook nog ten tijde van het besluit van 17 juli 2018 in het Register was vermeld. De rechtbank heeft verder terecht onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3253](#), geoordeeld dat de burgemeester in dit geval niet heeft volstaan met de enkele vaststelling dat [appellante] in het Register is vermeld, maar ook de bevindingen uit het paspoortdossier van de gemeente Medemblik bij de besluitvorming heeft betrokken. Daaruit blijkt niet dat de vermelding van [appellante] in het Register of de daaraan ten grondslag gelegde informatie onjuist is. Zoals hiervoor al is overwogen blijkt uit het paspoortdossier van de gemeente Medemblik dat [appellante]

de Nederlandse overheid een aantal keren bewust onjuiste informatie heeft verschaft over haar woonadres en het bezit van een tweede paspoort, op basis waarvan haar een tweede paspoort is verstrekt en beide paspoorten een aantal keren zijn vernieuwd. Verder mocht de burgemeester ervan uitgaan dat de registratie en het bestaan van de gronden die aan die registratie ten grondslag liggen nog actueel zijn. Hierbij is van belang dat de situatie waarin [appellante] onrechtmatig in het bezit van twee paspoorten is geweest meer dan vijftien jaar heeft geduurd en er ten tijde van het besluit van 17 juli 2018 sinds het aan het licht komen van die situatie, kort daarop gevolgd door haar aanvankelijke registratie in het Register, relatief weinig tijd is verstreken. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht het standpunt van de burgemeester onderschreven dat ten aanzien van [appellante] nog het gegronde vermoeden, bedoeld in artikel 24, onder b, van de Paspoortwet, bestaat.

De burgemeester heeft zich in het besluit van 17 juli 2018 verder terecht op het standpunt gesteld dat [appellante] door de weigering een paspoort te verstrekken niet onevenredig wordt benadeeld. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de minister haar op 20 december 2017 een tijdelijk paspoort heeft verstrekt wegens het verwachte overlijden van haar pleegmoeder in Suriname en de weigering geen invloed heeft op de mogelijkheid die haar in Suriname wonende familieleden hebben om haar in Nederland te bezoeken. Dat de Nederlandse overheid de situatie waarin [appellante] onrechtmatig in het bezit was van twee paspoorten tot in 2016 niet heeft opgemerkt, betekent niet dat de overheid met de situatie heeft ingestemd of dat [appellante] niet zelf verantwoordelijk kan worden gehouden voor het tot stand brengen en in stand houden van de situatie. Het betoog faalt.

4.2. De Afdeling heeft in de hiervoor in 2.2 vermelde uitspraak van 29 november 2017 geoordeeld dat de weigering een paspoort te verstrekken geen punitieve sanctie is, omdat deze weigering niet is bedoeld om leed toe te voegen, maar om bij te dragen aan het vertrouwen in Nederlandse reisdocumenten. De Afdeling ziet in hetgeen [appellante] aanvoert, in onderlinge samenhang bezien, geen aanleiding om hier tot een ander oordeel te komen. Uit de schriftelijke uiteenzetting van de burgemeester blijkt niet dat de weigering als punitieve sanctie is bedoeld. Dat [appellante] mogelijk strafbaar was wegens overtreding van een in artikel 60 van de Paspoortwet neergelegd verbod, betekent verder niet dat de weigering krachtens artikel 45, tweede lid, van de Paspoortwet om een paspoort te verstrekken een punitieve sanctie is. Gelet op het belang van het doel van de weigering, betekent de omstandigheid dat de gevolgen ervan voor [appellante] ingrijpend zijn niet dat de weigering wegens de zwaarte van de maatregel als punitieve sanctie moet worden aangemerkt. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat na verloop van tijd het aannemen van het bestaan van het gegronde vermoeden, bedoeld in artikel 24, onder b, van de Paspoortwet op grond van de [appellante] tegengeworpen omstandigheden niet meer gerechtvaardigd zal zijn dan wel voortdurende weigering als onevenredig bezwarend moet worden aangemerkt. Dat [appellante] door de weigering de Europese Unie niet kan uitreizen, betekent verder niet dat de weigering moet worden gelijkgesteld aan een vrijheidsbeperkende maatregel van strafrechtelijke aard.

[ECLI:NL:RVS:2020:2684](https://ecli.nl/RVS:2020:2684)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 875

MK ABRS, 04-11-2020, 201909084/1/A3

staatssecretaris van Financiën.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 67

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. GEHEIMHOUDINGSPLICHT AWR. De bestuursrechter hoeft bij documenten die specifiek zijn opgesteld of verkregen in verband met enige werkzaamheid bij de uitvoering van de belastingwet, in een Wob-procedure niet per document te beoordelen of daar mogelijk nog gegevens in staan die niet onder de geheimhoudingsplicht van artikel 67, eerste lid, van de Awr vallen. Deze beoordeling is bij zulke documenten, vanwege de aard van deze documenten, voorbehouden aan de burgerlijke rechter.

[...] [Afwijzing] [...] verzoek van RTL om haar op grond van de [...] Wob informatie te verschaffen, [...].

[...] 6. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 16 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3473](#)), is artikel 67, eerste lid, van de Awr een bijzondere openbaarmakingsregeling met een uitpuittend karakter die prevaleert boven de Wob. Om vast te stellen of de documenten onder de geheimhoudingsplicht van artikel 67, eerste lid, van de Awr vallen, dient beoordeeld te worden of aangetroffen documenten betrekking hebben op hetgeen uit of in verband met enige werkzaamheid bij de uitvoering van de belastingwet over de persoon of zaken van een ander blijkt of wordt medegedeeld. Zie de uitspraak van de Afdeling van 23 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1625](#).

6.1. Zoals uit de hiervoor genoemde uitspraak van 16 oktober 2019 en uit de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:267](#), volgt, hoeft de bestuursrechter bij documenten die specifiek zijn opgesteld of verkregen in verband met enige werkzaamheid bij de uitvoering van de belastingwet, in een Wob-procedure niet per document te beoordelen of daar mogelijk nog gegevens in staan die niet onder de geheimhoudingsplicht van artikel 67, eerste lid, van de Awr vallen. Deze beoordeling is bij zulke documenten, vanwege de aard van deze documenten, voorbehouden aan de burgerlijke rechter. Documenten die tot het fiscale dossier behoren van een specifieke rechtspersoon of natuurlijk persoon zijn zulke documenten. Bij verzoeken als deze, waar het verzoek betrekking heeft op een met naam genoemde rechtspersoon, mag er van worden uitgegaan dat de stukken in het fiscale dossier, dat zich onder de betreffende belastinginspecteur bevindt, zijn aan te merken als documenten waarvoor de geheimhoudingsplicht van artikel 67 van de Awr geldt. Voor de beoordeling door de bestuursrechter is dan niet vereist dat de documenten die tot het fiscale dossier, zoals de staatssecretaris dit aanduidt, van de rechtspersoon waarop het verzoek betrekking heeft, aan de bestuursrechter worden overgelegd. Dat is slechts anders wanneer er concrete aanwijzingen zijn dat zich in het fiscale dossier ook andere stukken bevinden dan die

welke op de aanslagregeling betrekking hebben. Daarvan is niet gebleken. Het was dan ook voor de beoordeling van het hoger beroep niet vereist dat de documenten die tot het fiscale dossier van Shell behoren werden overgelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2609](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB2020, 876

ABRS, 04-11-2020, 202002159/1/A3

korpschef van politie.

Wet politiegegevens (Wpg) 24a lid 4, 25 lid 1, 27 lid 1

WET POLITIEGEGEVENS. Uit artikel 25 van de Wpg volgt dat een betrokkene het recht heeft om op diens schriftelijke verzoek van de verwerkingsverantwoordelijke uitsluitel te krijgen over de verwerking van hem betreffende persoonsgegevens. Als dat het geval is, heeft de betrokkene het recht om die gegevens in te zien. Uit artikel 25 van de Wpg volgt niet dat een nieuw verzoek alleen betrekking mag hebben op nieuw verwerkte persoonsgegevens, dat alleen nieuw verwerkte persoonsgegevens ingezien mogen worden en dat een verzoek om inzage in gegevens die eerder zijn ingezien per definitie moet worden afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2634](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 877

MK ABRS, 06-11-2020, 201905482/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Veilig land van herkomst. Hoewel er onder de bevolking in Georgië sprake is van stigmatisering en discriminatie van lhbti en personen met hiv, wat ertoe kan leiden dat zij geen medische hulp zoeken in geval van een (vermoedelijke) hiv-infectie, blijkt uit de ingeroepen stukken dat er voor lhbti in Georgië medische behandeling voor een hiv-infectie beschikbaar en bereikbaar is.

5. In het in de zienswijze genoemde rapport 'Georgien: Zugang zu medizinischer Versorgung' van Schweizerische Flüchtlingshilfe van 28 augustus 2018 staat onder meer dat lhbti in Georgië één van de meest kwetsbare groepen vormen en dat zij te maken hebben met geweld en discriminatie, waarbij discriminatie kan leiden tot beperking van

de toegang tot medische voorzieningen. Verder heeft de vreemdeling in de zienswijze verwezen naar het rapport '2017 Country Reports on Human Rights Practices: Georgia' van US Department of State (hierna: USDOS) van 20 april 2018 waarin staat dat stigmatisering en discriminatie van personen met hiv obstakels vormen voor een adequate preventie en behandeling van hiv.

5.1. De staatssecretaris heeft in de antwoorden op de vragen van de Afdeling gereageerd op de inhoud van de door de vreemdeling ingeroepen rapporten. De staatssecretaris wijst er terecht op dat, hoewel er onder de bevolking in Georgië sprake is van stigmatisering en discriminatie van lhbti en personen met hiv, wat ertoe kan leiden dat zij geen medische hulp zoeken in geval van een (vermoedelijke) hiv-infectie, uit de door hem ingeroepen stukken blijkt dat er voor lhbti in Georgië medische behandeling voor een hiv-infectie beschikbaar en bereikbaar is. Zo heeft de staatssecretaris verwezen naar het artikel 'Georgia: Problems under the Tip of the Iceberg' van Aids Foundation East West van 12 februari 2018 en het rapport 'Georgie: situation des personnes séropositives' van Office français de protection des réfugiés et apatrides van 19 maart 2018, waaruit blijkt dat er vier zorginstellingen in Georgië zijn waar behandeling voor een hiv-infectie beschikbaar is en dat de overheid gratis behandel mogelijkheden voor hiv biedt. Vergelijkbare informatie is opgenomen in het rapport 'HIV cascade among MSM and transgender persons in Georgia 2018' van Equality Movement, een non-profitorganisatie die zich inzet voor de positie van lhbti in Georgië, van 3 maart 2019. Daarnaast blijkt uit het 'Annual Report Equality Movement 2019' van 1 januari 2020 dat Equality Movement over een mobiele kliniek beschikt en hulp biedt aan lhbti en personen met een hiv-infectie. Verder heeft de staatssecretaris gewezen op het rapport 'HIV and men who have sex with men' van European Centre for Disease Prevention and Control van januari 2020 en het ongedateerde 'Country Factsheet Georgia 2018' van UNAIDS waaruit blijkt dat in 2018 een belangrijk deel van de hiv-geïnfecteerden in Georgië daadwerkelijk werd behandeld. Weliswaar staat in het door de staatssecretaris genoemde rapport '2019 Country Reports on Human Rights: Georgia' van USDOS van 11 maart 2020, net als in het onder 5 genoemde rapport van USDOS uit 2018, dat sommige zorgverleners in Georgië weigeren hiv-patiënten te behandelen, maar daarbij gaat het in het bijzonder om tandartsen. Aldus heeft de staatssecretaris de inhoud van de door de vreemdeling in de zienswijze aangehaalde rapporten alsnog deugdelijk gemotiveerd weerlegd en zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling daarmee niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem in Georgië wegens discriminatie de toegang tot de voor hem noodzakelijke medische behandeling zal worden ontzegd.

5.2. De vreemdeling heeft in reactie op de beantwoording van de vragen door de staatssecretaris een rapportage van Vluchtelingenwerk Nederland overgelegd. Deze rapportage leidt niet tot een ander oordeel, omdat deze onvoldoende is toegespitst op de vraag of personen met een hiv-infectie, homoseksuelen in het bijzonder, wegens discriminatie de toegang tot zorg zal worden ontzegd.

[ECLI:NL:RVS:2020:2664](https://ecli.nl/RVS:2020:2664)

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 06-11-2020 (publ. 11-11-2020), NL20.6470

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Wbtv 28 lid 1

ASIEL. Wbtv. Eiser is in strijd met het bepaalde in artikel 28, eerste lid, van de Wbtv niet gehoord met een beëdigde tolk. Verweerder kan niet volstaan met een mededeling van de strekking dat sprake was van spoed en dat daarom geen gebruik is gemaakt van een beëdigde tolk. Verweerder kan dan alleen gebruik maken van een niet beëdigde tolk als een dergelijke tolk niet tijdig beschikbaar is. Gesteld noch gebleken is dat er ten tijde van het gehoor daadwerkelijk geen beëdigde tolk beschikbaar was. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat bij schending van artikel 28 van de Wbtv de rechtbank het beroep gegrond moet verklaren en het bestreden besluit moet vernietigen. Uit recentere uitspraken van de Afdeling, blijkt echter dat de rechtbank onder bepaalde omstandigheden bij een schending van de hiervoor genoemde bepaling kan beoordelen of dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht kan worden gepasseerd. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit deze uitspraken dat daar alleen ruimte voor bestaat als de vreemdeling niet in zijn belangen kán zijn geschaad. In het geval van eiser kan niet worden vastgesteld dat hij evident niet in zijn belangen is geschaad.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11372](https://ecli.nl/RBDHA:2020:11372)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 879

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 05-11-2020 (publ. 06-11-2020), NL20.17600

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 3 lid 2

EVRM 3

Handvest EU 3 lid 2

DUBLINVERORDENING. De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat hij nog altijd uit kan gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel jegens Cyprus.

Recht op opvang en voorzieningen in Cyprus [...]

4.2.3 De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft weerlegd dat eiser, na overdracht aan Cyprus, in een situatie terecht komt die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Daartoe acht de rechtbank allereerst van belang dat verweerder in het geheel niet is ingegaan op de door eiser, reeds in de zienswijze, overgelegde stukken. Uit de rapporten volgt daarnaast (onder andere) dat alleenstaande mannelijke asielzoekers, zoals eiser, niet worden toegelaten tot de opvang en dat de financiële tegemoetkoming voor asielzoekers onder het

bestaansminimum zit. Bovendien volgt uit de overgelegde informatie dat de opvangvoorzieningen ver onder de maat zijn. Voor zover verweerder betoogt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze informatie ook op hem van toepassing is, omdat hij eerder opvang heeft genoten in Cyprus, overweegt de rechtbank als volgt. Eiser heeft in het aanmeldgehoor verklaard in Cyprus geen toegang te hebben gehad tot de opvangvoorzieningen. Ook ter zitting heeft eiser desgevraagd verklaard in Cyprus nooit opvang te hebben gehad. Bovendien heeft eiser ook verklaard na overdracht door Duitsland aan Cyprus niet in de gelegenheid te zijn gesteld asiel aan te vragen en ook toen geen opvang te hebben ontvangen.

Toegang tot een effectief rechtsmiddel gedurende de asielprocedure [...]

4.2.5 De rechtbank is van oordeel dat verweerder, gelet op de door eiser overgelegde informatie, en met name ook het AIDA rapport van april 2020, onvoldoende heeft gemotiveerd dat er in Cyprus sprake is van toegang tot een effectief rechtsmiddel. In dat kader acht de rechtbank van belang dat het AIDA-rapport van april 2020 vermeldt dat asielzoekers gedurende geen enkele procedure toegang hebben tot gratis rechtsbijstand. Hoewel er ngo's zijn die juridisch bijstand verlenen, blijkt uit het AIDA rapport van maart 2019 dat hun capaciteit extreem beperkt is. Uit de rapporten is niet gebleken dat eiser bij terugkeer naar Cyprus toegang zal hebben tot rechtsbijstand.

Conclusie

5. Gelet op het voorgaande komt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder zich ten aanzien van het recht op opvang en toegang tot een effectief rechtsmiddel onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat eiser na een overdracht aan Cyprus niet in een vernederende of onmenselijke situatie als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest of artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening terecht zal komen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat hij nog altijd uit kan gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel jegens Cyprus.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11164](https://eclis.nl/RBDHA:2020:11164)

[Naar inhoudsopgave](#)